

La Humanitat

Redacció:
21, rue des Docks,
MONTPELLIER
Administració:
38, rue des Journées,
PERPIGNAN
Tribuna:
SANTIAGO VILA
289, route de Rie,
PERPIGNAN (P.-O.)
Compte de còrrec postal
n.º 87.474 Montpellier

PORTANTVEU d'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA adherida a SOLIDARITAT CATALANA

2ª EPOCA - N.º 69 - 12 de JUNY del 1947

Fundador: Lluís COMPANYS

S'ANUNCIA A TOTA ORQUESTRA QUE LA LEI DE SUCCESSIO DE FRANCO SERA PLEBISCITADA EL 6 DE JULIOL.

COM SI EL MON DEMOCRÀTIC POGUÉS PRENDRE'S SERIOSAMENT UNA COMÈDIA TAN GROTESCA I TAN ABSURDA

Director: Emili VIGO PREU: 5 francs

EDITORIAL

Una situació perillosa

A ningú que segueixi amb un mínim d'atenció el desenvolupament de la política catalana i espanyola se li amagarà que estem vivint un moment particularment greu. El règim feixista es perllonga a la Península a l'ampar de conomícies interiors i exteriors, de la greu situació internacional i del menyspreu absolut que inspira a Franco el sofriment del seu poble. La veronyia continua — qui pot dir-nos si per molt o poc temps! — i els símptomes de cansanci entre els opositants al règim es manifesten d'act d'allà.

No volem minimitzar el que té de perillós aquesta situació ni el que resulta d'indignar l'estancament actual de l'afar espanyol. Entorn de la situació que està creant-se, hom pot especular-hi largament i, sobretot, el front d'oposició al feixisme pot sortir-ne greument debilitat. D'aquí que els Partits que de debò compten amb una força i, per tant, amb una responsabilitat davant el nostre poble, estiguin obligats a esguardar la situació amb cura. L'Esquerra ho feu setmanes enera quan, a París, Carles Pi i Sunyer fixava la posició del nostre Partit. No era, la seva, una conferència limitada a l'anècdota d'un moment sinó que pretenia — i assolí plenament — definir la nostra posició en l'hora que estem vivint.

De llavors encà els fets han conferit a la posició de l'Esquerra evidents motius de justificació. I els actes darrerament portats a terme pel nostre Partit, tenint ben en compte l'estat d'esperit dels seus militants, especialment recollit pel nostre Secretari General, Josep Tarradellas en els seus darrers desplaçaments, palesen que el pensament exposat setmanes enera constitueix una línia de conducta que entenem seguir amb la màxima fidelitat.

Pel que fa referència a la política republicana, publiquem en aquest mateix número una lletra que, dies enera, el nostre Consell Executiu adreçà al President, Rodolf Llopis. Reafirmem una posició coneguda, l'Esquerra demana un mínim de cohesió i solidaritat entre totes les forces que componen l'actual Govern. I demana, sobretot, que es tingui informada l'opinió republicana. No volem rigidismes ridículs ni tampoc que es cridin a tort i a dret coses que la discreció imposa silenci. Però tampoc som partidaris que tothom es produïxi com si cap compromís ens lligués a una empresa comuna i que es mantingui un silenci massa absolut. Tenim entès — i ens plaer fer-ho constar — que l'entrevista sostinguda per Rodolf Llopis i el nostre Consell Executiu fou altament interessant i que el Cap del Govern donà precisions força satisfactòries amb referència a les activitats que es porten a terme d'acord amb el programa que s'estructura quan va constituir-se l'actual Govern. El que passa — i és el que caldria que tothom tingues en compte — és que la lleialtat dels republicans no és en absolut compartida per aquells altres que, dient-se opositors a Franco, no voldrien altra cosa que una perllongació, amb nom diferent, del seu règim i un canvi presidit per l'arbitrari, sense la lleu garantia. A aquesta política entreguista, els republicans que tinguen el respecte de la seva dignitat personal i política no poden adherir-s'hi de cap de les maneres. És parint d'una consulta — neta i garantida — a la voluntat popular que podrà solucionar-se el problema espanyol i no col·locant el país, com molts voldrien, davant un fet consumat.

També el Consell Executiu ha pogut ocupar-se àmpliament — i davant àmplies informacions vingudes dels nostres companys de l'interior — de política catalana, sobretot de política a Catalunya. El criteri exposat pels nostres companys, coincident en absolut amb l'exposat per nosaltres, ha permès a l'Esquerra d'adoptar una línia de conducta que serà feta pública en la seva hora oportuna. Amb tot, que ens sigui permès dir que, entenent servir amb la màxima voluntat una concepció unitària de la lluita per al restabliment de les nostres llibertats, no ens prestarem a cap maniobra ni a cap confusió. Volem la unitat amb tots aquells que, de debò, aspiren al restabliment de les nostres llibertats, però volem que de les paraules es passi als fets i que la lleialtat presidixi totes les relacions. Ara bé; no ens prestem més a fer el joc d'aquells que, en nom de la unitat, cerquen coses molt menys nobles i elevades. És hora que la política catalana cobri categoria i franquesa i per la nostra part, juntament amb els que trobin afinat en el nostre pensament, fem tot el que sigui possible per a què la premissa esdevingui realitat.

Repetim-ho. No perquè el moment sigui greu i confusoriari hem de voler eludir-lo. Els grans Partits palesen el seu valor en les hores difícils i han de definir-se davant totes les contingències que puguin presentar-se. Nosaltres bé ho hem fet així i entenem continuar fixant la nostra posició, plaqui o desplagi, en totes les circumstàncies que ens depari l'actual situació de la política catalana i republicana.

E. R. de C. i Cap del Govern de l'Esquerra Republicana de Catalunya

El Consell Executiu d'E. R. de C. compost pels Srs. Josep Tarradellas, Secretari General, Carles Pi i Sunyer, Miquel Santalo i Joan Sauret, ha lliurat la següent lletra al Cap del Govern de la Republica, Sr. Rodolf Llopis:

Excmo. Sr. D. Rodolfo Llopis, Presidente del Gobierno de la Republica Española.

Excelentísimo señor, En cuantas ocasiones el interés de la causa de la República lo ha demandado, Esquerra Republicana de Catalunya se ha dirigido a aquellos que por su posición y autoridad correspondía, exponiendo franca y sinceramente su pensamiento, convencido al hacerlo así de servir los ideales y propósitos que nos son comunes.

Con espíritu se dirigió en 10 de Agosto de 1946 a S. E. el Presidente de la República y al Jefe del Gobierno. Con el mismo sentido se dirige ahora a V. E. como Presidente del Gobierno de la República para manifestarle la inquietud que sentimos ante ciertos aspectos de la situación actual. De todos es sabido y especialmente de S. E., con que correcta y voluntariosa actitud nuestro Partido contribuyó a la constitución del Gobierno actual.

Al producirse la crisis que hubimos de juzgar grave para la República, Esquerra Republicana de Catalunya fijo su posición en la forma que a nuestro leal entender el momento y la razón aconsejaban, procurando que como consecuencia de ella no quedasen alejados de las instituciones elementos y fuerzas pertenecientes al campo republicano y procurando, asimismo, facilitar la salida a la actual situación española y rápido término del régimen franquista, mediante un método auténticamente democrático de conformidad con el acuerdo de las Naciones Unidas. Representados en el Gobierno desde el momento de constituirse, nuestra lealtad para el mismo ha sido sincera y completa. Esta misma lealtad es la que hoy nos hace manifestarle la honda preocupación que sentimos. Va anteriormente en el Consejo de Ministros celebrado el 9 de abril, don Miguel Santalo, que como Ministro nos representa, se hizo eco de estas inquietudes pidiendo una definición más concreta de la política del Gobierno, tanto en el aspecto internacional como en relación con el interior. Y es con el mismo espíritu que en nombre de nuestro Partido nos dirigimos a S. E. para insistir en dichos puntos de vista, cuya justificación a nuestro juicio comprende y refuerza el tiempo transcurrido, haciendo su solución cada vez más necesaria y apremiante.

Para nosotros el Gobierno de la República representa — y debería representar para todos — no tan solo la continuidad de un régimen legítimo, sino además el vínculo e instrumento de unidad de la causa republicana. Constituye la base de

acuerdo entre sus diversos sectores, de manera que guardando cada uno sus propios principios y peculiar fisonomía, convivan en un terreno común de armonización de pareceres y actuación conjunta. Si ésta es la característica fundamental del Gobierno, fácil es de comprender que mas prestigio y fuerza tendrá cuanto mas se presenten unidos los elementos que lo constituyen; y estará revestido de menos autoridad y valor representativo si le falta dicha adhesión. Y en este respecto nos duele tener que constatar que no todos los partidos y sectores que comparten la solidaridad gubernamental valoran y cumplen suficientemente este imperativo que constituye la premisa ineludible de una actuación vigorosa, eficaz y de resultados positivos.

Elementos representados en el Gobierno obran y actúan como si no lo estuviesen, fijando actitudes que desorientan e inquietan a la opinión republicana; otros elementos ligados asimismo a la responsabilidad conjunta, con sus juicios recelosos y de descrédito. Es evidente que el clima de confusión y de desconfianza así producido no ayuda a mantener la autoridad del Gobierno ni la moral ambiente. Es por ello que nuestro Partido se dirige a S. E. para manifestarle que a criterio nuestro es indispensable y es urgente que el Gobierno de la República quede inequívocamente investido ante la opinión republicana y la internacional de la mayor autoridad que le da la solidaridad efectiva, explícita y pública, no tan solo de los Ministros que individualmente lo integran, sino también de los partidos y organizaciones por ellos representados. No dudamos, Señor Presidente, que una actitud firme y resuelta de S. E. y de todo el Gobierno para exigir lo que además de ser en todos un inexcusable deber de lealtad política constituye la mayor fuerza para la reconquista de la República, habría de encontrar una amplia y profunda corriente de adhesión y de fe que facilitaría el logro de nuestras aspiraciones.

Una de las causas que más contribuyen a fomentar el ambiente de dudas, equívocos y recelos, es el desconocimiento por parte de la opinión de cual es la actitud del Gobierno y la real situación de nuestra causa ante los diversos y complejos problemas que la necesidad de liquidar el régimen franquista plantea. No se nos escapan ni la dificultad ni el peligro de actuar con inconsciente ligereza en cuestiones de índole tan delicada; sabemos que un cierto grado de discreción no es solo conveniente sino indispensable. Al dirigimos a S. E. no pedimos ni pretendemos que se diga más de lo que pueda decirse. Pero lo que es posible decir conviene que sea dicho. Precisamente por ser tan intrincadas y difíciles las cuestiones con que tenemos que enfrentarnos, es más necesario que el Gobierno tenga respecto a ellas una línea política concreta y clara que armonice los principios con las realidades; y a firmeza con la comprensión; y que este pensamiento de táctica resultante del contraste de criterios de todos los partidos y organizaciones representados en el Gobierno sean por todos reconocidos, acatados y servidos.

No se nos oculta tampoco, que en el proceso político que ha de permitir la liquidación del régimen franquista no todos los factores que pueden influir en ella quedan circunscritos al campo republicano; precisamente por ello es aún más obligado que todos conozcan la situación actual y la posición respectiva de todos los elementos políticos que en ella intervienen. Si las instituciones republicanas en su loable y noble deseo de facilitar la pronta liquidación del franquismo están dispuestas a hacer substanciales concesiones para dar una salida auténticamente democrática a la angustia y dolor de nuestros pueblos, y en contraste con su franca actitud encuentran en elementos políticos no pertenecientes a nuestro campo nuevos obstáculos, exigencias inaceptables y correspondencias poco leales, la opinión

republicana tiene derecho a saberlo y es conveniente que lo sepa. Si mientras la República quiere facilitar la solución del problema español dentro del marco del acuerdo de las Naciones Unidas, otros elementos no republicanos a pesar de haber dicho verbalmente y a fines de propaganda que lo aceptaban, lo que realmente persiguen es dificultarlo y desnaturalizarlo, no ha de haber inconveniente sino ventaja en presentar los hechos tal como son ante la opinión propia y la internacional. Porque así la República, a la razón y a la justicia de su causa, añade las pruebas de que nadie la gana en la adhesión y sincera apoyo a las propuestas que permiten dar salida al problema hispánico por caminos de paz y de concordia y por el método democrático de consulta a la voluntad popular.

La hora actual es seria y difícil por serlo hay que evitar toda desorientación que pueda constituir fermento corrosivo de descorazonamiento. Mejor es aceptar la situación real que pretender ignorarla. Si la confusa incertidumbre es siempre el peor enemigo de la moral colectiva, el mejor remedio está en acabar con ella dando a conocer a la opinión aquellos hechos y elementos de juicio que le permitan hacerse cargo de la realidad tal como verdaderamente es. Si se le dice la verdad es seguro que sabrá

comprenderla y ajustar su voluntad y sus actos a las exigencias de la situación. Sin peligro alguno de que ello pueda ser causa de flaqueza ni de desánimo. Al contrario. Son los republicanos hombres de temple, fortalecidos aún por las inclinaciones de la adversidad inmediata; y si se les da pleno conocimiento de las realidades que juegan en el problema hispánico, si podían constatar que ante ellas el Gobierno de la República tenía un pensamiento común, si comprobaban que todos los partidos y organizaciones representados en el Gobierno lo servían con espíritu de solidaridad y disciplina, es seguro que habrían de encontrar en estos hechos el mejor estímulo para mantener su fe y esperanzas, para redoblar su voluntad y sacrificios. Con ello ciertamente nuestra causa ganaría en fuerza y eficacia y el Gobierno en autoridad y prestigio. Por creerlo sinceramente así nos dirigimos a S. E. en nombre de Esquerra Republicana de Catalunya con la confianza de que el Gobierno de la República querrá recoger y examinar las ideas y aspiraciones que elevamos a su consideración.

París, 3 de Junio de 1947.

Consejo Ejecutivo:
Josep TARRADELLAS, Carles PI i SUNYER, Miquel SANTALO, Joan SAURET.

De Catalunya ens diuen...

QUESTIONS ECONOMIQUES

En el curs de les darreres setmanes han estat repartides entre la població barcelonina unes dues mil tones de carn congelada procedent de l'Argentina. La « Continental de Alimentación S. A. », societat anglesa controladora de les tanques de desembarcament i transport i residir a Madrid, així com les d'algunes de les despeses de operació la qual ha costat vuit milions sis centes mil pessetes.

Pel camí del port a les taules de venda han desaparegut 50 tones, les quals, naturalment, no s'han guardat per a tothom. Una bona economia « dirigida » les ha posat a la disposició dels fabricants d'embutits. Mentrestant van morint a Espanya per manca d'assistència estatal 87 ciutadans diaris.

Una manifestació clara de la forta inflació monetària que corregeix el règim és l'existència d'un nombre important de negocis fabulosos completament mancats de base. Tots ells es dediquen a l'especulació sistema « cristiano-falangista » molt en voga en aquests temps. Un d'ells és el dels Tramvies de Barcelona ha creat dues filials per tal de disimular els seus imponents ingressos. Una d'elles és la « Maquitrán », maquinari de transport i l'altra « Urbanizaciones y transportes » dedicada a la compra de terrenys amb miras a l'especulació mitjançant l'establiment de noves línies de transport. Darrerament ha adquirit cinc quilòmetres de terrenys més enllà de la Plaça d'Espanya i s'ha dit que serviran per a instal·lar-hi els tallers de la Compañía de Tramvies. El resultat del negoci, però, és que les accions de la « Maquitrán », a la qual s'atribueix la realització del pla, passessin de 300 a 1.000 pessetes. Si bé els terrenys havien estat adquirits per unes set o vuit milions no hi ha traces de cap construcció la qual cosa ha fet que les accions tornessin al seu punt inicial. La mateixa companyia de tramvies va estenir els seus tentacles i ja s'ha apoderat dels « Autobuses Roca » mitjançant 15 milions. També acaba d'augmentar la seva potència amb l'adquisició del « Gran Mer-

El Banc Hispano Colonial, per mitjà de Villalonga — el conegut valencià ex-president de la Generalitat Governativa — ha adquirit els terrenys de Can Girona i s'assegura que és possible l'adquisició de la « Hispano-Suiza ». La Caixa de Girona tenia un deficit de 20 milions de pessetes i la Hispano vivia precariablement, de la protecció oficial.

Una altra intervenció forastera, aquesta cop una combinació Marqués Villalonga — s'ha apoderat de la Canadense, perdent així la seva influència el grup Cambo-Ventosa. Ara n'és President el conegut Marqués d'Oleirdola.

Una immobiliària que figura en els rangs de les companyies ben afavorides també disimula els seus enormes beneficis — en el 1946 ha fet inversions de 1.004 milions — adquirint el « Circ Equitativo » per 17 milions. L'edifici d'aquest edifici està ocupat per la Central falangista.

LA LENGUA OPRIMIDA

No és estrany que les activitats intel·lectuals del nostre poble es ressentin d'aquests nous anys d'opressió. Malgrat els esforços esporàdics d'alguns fidels i selectes catalanistes es pot dir que l'idioma català no ha aconseguit una passa després de la pèrdua de les nostres llibertats. Als futurs dirigents del nostre poble s'els prepara una asca de reconeixement feixuga. Ha dit bé un eminent filòleg que el redreçament intel·lectual de Catalunya necessitaria el motor de la política altrament caldríen molts anys per a la nostra superació idiomàtica. El castellà s'ha infiltrat aduic en aquelles cases d'un marcat ascendent catalanista. Una mica la por a les respresalles i una altra mica de snobisme han estat els molts per a negligir dins de la llar el nostre idioma. Ja no cal dir que les masses liberals, específicament d'esquerra, són les que constitueixen l'exemple patriòtic i el punt de partida per a un retrobament dels infants estan enverinats de dogmes totalitaris. Així, una casa de Barcelona ha rebut durant la diada dels « Reis » prop de 400 cartes i només una d'elles en català. Això prova la gravetat del problema.

(Passa a la segona plana)

El concepte de Seguretat Social

Assistència, assegurança, seguretat, heus aquí tres etapes successives de la legislació social, encaminades a atenuar els efectes d'un cert nombre de riscos que ens amenacen constantment.

Tots els ciutadans, pel sol fet d'existir i d'esser membres d'una comunitat, estan exposats a sofrir les conseqüències dels incidents que matitzen tota existència humana: malaltia, invalidesa, maternitat, vellesa, mort, etc. Aquesta possibilitat, que pesa relativament poc quan es tracta de classes econòmicament privilegiades, afecta d'una manera especial aquells sectors socials que, per la migradesa de la remuneració que perceben en arribar a constituir un fons de reserva capaç de fer front a aquestes eventualitats peremptòries; aleshores el perill, a més d'esser real, és veritablement dramàtic.

Durant la passada centúria, la legislació social fou, en aquest aspecte, pràcticament inexistente. Més que amb una acció eficient de govern, es amb l'organització d'una assistència pública o privada, de caràcter extra-jurídic i basada en el concepte cristià de caritat, que assistim a les primeres tentatives d'alliberar les masses dels perills més modestes. Però l'increment del maquinisme, l'augment constant de la població assalariada i llur concentració en els grans centres industrials, demostren ben aviat la insuficiència d'aquest criteri, plausible no ser en aquells moments, però ineffectiu des del punt de vista material. I a finals del segle passat, es precisa, és una nova orientació que ve a manifestar-se en els textos rectorials de les assegurances socials. Aquestes constituirien ja un pas important. Amb elles ja no es tracta únicament

de reconèixer un estat de fet lamentable, sino que es dicten algunes disposicions importants encaminades, les unes, a prevenir els flagells socials (protecció dels infants i de la maternitat) i les altres a remedar els seus efectes (protecció i ajut als treballadors accidentats).

La previsió i l'ajut s'organitzen col·lectivament sota la direcció de l'Estat i, venent algunes reticències, s'accepta el principi bàsic de l'assegurança obligatòria. Està, la previsió i l'ajut s'organitzen col·lectivament sota la direcció de l'Estat i, venent algunes reticències, s'accepta el principi bàsic de l'assegurança obligatòria. Està, la previsió i l'ajut s'organitzen col·lectivament sota la direcció de l'Estat i, venent algunes reticències, s'accepta el principi bàsic de l'assegurança obligatòria. Està,

per Victor M. TORRES

lament i obligatoriament segons la quota establerta pels organismes competents i, previ estudi, les diverses caixes s'encarreguen de llur gestió i de pagar els corresponents a cada cas particular. Els riscos que han cobert les assegurances son, principalment, els següents: 1er. malaltia i accidents del treball (subvencions temporals i reembors de despeses farmacèutiques) — 2on. invalidesa (pensions que poden arribar a esdevenir vitalícies) — 3er. Vellesa (pensió de retir, pagable generalment a partir dels 60 anys) — 4rt. Maternitat (reembors de les despeses corresponents als períodes immediatament anteriors i posteriors al part) — 5er. Mort. (Petita subvenció lliurada en una sola vegada als familiars del finat).

Aquest és en gros, i sense entrar en detalls que allargarien desmesuradament aquest treball, el mecanisme de les assegurances socials.

Com es veu, es tracta ja d'una acció d'envergadura i les lleis reguladores de les assegurances, vigents encara en alguns estats, son veri-

tablement model·liques (Exemple: Austràlia i els països escandinaus). I diguem en passant, sense exagerar, que la legislació de la República, per l'ampempta que portava, estava destinada a ésser una de les més completes i avançades.

Malgrat aquestes realitzacions, el fet és que, encara avui, una gran part de la població passa privacions evidents i que l'esperança d'una injustícia flagrant, no ha desaparegut ni molt menys.

La psico provocada per les dues guerres, i especialment per la darrera, els sacrificis consentits i milions d'essers humans i el veïnatge cada dia més revoltant de la opulència i de la misèria, han fet patir a tots els esperants comprensius, la necessitat d'acabar amb un règim que cada dia es menys justiciable. En efecte, a partir del 1940, una nova reivindicació es va obrint camí en totes les latituds: l'organització de la seguretat social.

Que és la seguretat social? — Un autor anglo-saxó l'ha descrit amb una frase gràfica: un xec que cada noi noi presenta a la col·lectivitat.

En poques paraules, nosaltres podríem definir-la com un sistema de previsió de tots els riscos materials que poden afectar a una persona en el transcurs de la seva vida, del qual tots els ciutadans sense excepció en són beneficiaris. El concepte de seguretat social pressuposa que cada ciutadà, pel sol fet de pertànyer a una comunitat estatal, té dret a un cert nivell de confort social que el situa a recer, amb un mínim esforç per part seva, de totes les contingències malhaurades.

(Passa a la segona plana)

Comentaris entorn del Consell Nacional de la Democràcia Catalana

Per Joan SOLER

N. D. L. R. — La revista « Quaders » inserirà un comentari polític en el seu darrer número en el qual s'intenta fer un aplec d'opinions de parlar, per un sentit elemental de discreció no sempre compartida, d'aquest tema malgrat el molt que podem dir. Però un company de l'interior que ha viscut la major part de les activitats clandestines a la nostra terra ens fa arribar l'article que inserim a continuació per creure que situa, de manera altament interessant, el problema en el seu veritable abans.

El darrer número de « Quaders » publica un article del seu comentarista polític, en el qual es parla del Consell Nacional de la Democràcia catalana en termes que no s'ajusten massa a la realitat. La presència de l'organisme catalans sobre aquesta important qüestió m'ha incitat a escriure el present article.

UNA MICA D'HISTORIA

A Catalunya es constituí, primer, la Unió de Republicans Catalans, a iniciativa de l'Esquerra. En formar part el Consell Nacional de « Acció Catalana »; « Estat Català »; « Unió de Rabassaires » i « Esquerra Republicana ». Fou a proposta de l'Esquerra que l'actual president del Consell Nacional de la D. C. va ésser nomenat president. Més tard, octubre 1945, fou també l'Esquerra que proposà d'ampliar la Unió de Partits, i convertir-lo en un organisme que agrupés tots els Partits i Organitzacions Catalanes. I fou l'Esquerra la que es veié encarregada de portar a terme les gestions oportunes prop del P.S.U., de la C.N.T., del Front Nacional i del Moviment Socialista.

Parlarem ara no és el cas d'assenyalar, no reserbar les negociacions ni amb el P.S.U. ni amb la C.N.T.

El Moviment Socialista i el Front Nacional posaren objeccions a que el Consell Nacional de la Democràcia exercís el President de la Unió de Partits. El president, deien ells, poc nacionalista, poc convenent de les virtuts de l'actuació del Consell Nacional de Londres, (llavors en curs de dissolució), de l'autodeterminació. L'Esquerra no acceptà com a bones aquelles objeccions, i els pogué convèncer de retirar-les. Ho faig constar sols per no deixar en curs de dissolució, a l'interior ni a l'exterior, no tenia envers aquest senyor cap animositat.

Quan es va parlar del nom, l'Esquerra suggerí que es adoptés el de Consell de la Democràcia, canvi, a que se'n digués Consell Nacional, primer perquè no figurant-hi ni la C.N.T., ni el P.S.U., ni ara aduocat ni just de prendre en el seu nom el de la Democràcia, que existint el Govern Català, el mot Nacional podia prestar-se a confusions i semblar que el nou Organisme volia erigir-se en rector de l'Esquerra Republicana, s'adoptà el nom actual, (Consell Nacional de la Democràcia Catalana), i unes Bases de constitució, que, sino en el fons, almenys en la forma, s'anaven a fer d'alguna manera, que s'ajustaven a la realitat i a la voluntat del nostre poble.

També el Moviment Socialista i el Front Nacional es van comprometre a fer cesar les campanyes que els seus òrgans de premsa a França portaven a terme en detriment del President de la Generalitat i de l'Esquerra.

L'actitud de l'Esquerra fou, llavors com sempre, noble i desinteressada. Els nostres esforços no foren correspostos. Aprofitant l'absència del Delegat de Relacions d'Esquerra Republicana, s'adoptà el nom actual, (Consell Nacional de la Democràcia Catalana), i unes Bases de constitució, que, sino en el fons, almenys en la forma, s'anaven a fer d'alguna manera, que s'ajustaven a la realitat i a la voluntat del nostre poble.

També el Moviment Socialista i el Front Nacional es van comprometre a fer cesar les campanyes que els seus òrgans de premsa a França portaven a terme en detriment del President de la Generalitat i de l'Esquerra.

L'actitud de l'Esquerra fou, llavors com sempre, noble i desinteressada. Els nostres esforços no foren correspostos. Aprofitant l'absència del Delegat de Relacions d'Esquerra Republicana, s'adoptà el nom actual, (Consell Nacional de la Democràcia Catalana), i unes Bases de constitució, que, sino en el fons, almenys en la forma, s'anaven a fer d'alguna manera, que s'ajustaven a la realitat i a la voluntat del nostre poble.

Presentats així les coses, que podia fer el President de la Generalitat? Podia establir diàlegs amb un organisme, membres del qual el presentaven com constituint un cop de pedra contra el propi president de la Generalitat? Podia establir amb un Organisme que, si bé declarava reconèixer-lo com a President de la Generalitat, li negava, en canvi, el dret de formar Govern? Un dels grups més d'alto tonor del C. N., que el President de la Generalitat no ha contestat mai oficialment comunicats que del Consell ha rebut. Sempre n'ha acusat rebut, no a l'Organisme, però sí a la persona que el presidix. Podia fer altra cosa sense posar en perill sru la dignitat inherent al seu càrrec?

L'Esquerra protestà enèrgicament prop del President del Consell i dels seus membres. Tots reconegueren que tenia raó; i moviment Frontal asseguraren que els seus amics de França havien fet públics les Bases sense la seva autorització. Ja llavors l'Esquerra volia separar-se d'allo tant avia. Hi havia pendents en negociacions amb « Aliança », i el President i tots els membres del Consell apellaren al nostre patriotisme, tot proment que tant aviat com el President de la Generalitat contestés, s'introduïrien en les Bases i en el

(Passa a la segona plana)